

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПАРКУ В УКРАЇНІ

В.С.Ніценко, аспірант

Одеський державний аграрний університет

Проаналізовано стан інноваційного розвитку в Україні, зокрема технологічного парку, на основі нормативно-правових актів затверджених Верховною Радою України.

Проанализировано состояние инновационного развития в Украине, в частности технологического парка, на основе утвержденных нормативно-правовых актов Верховного Совета Украины.

Вступ. На сучасному етапі інноваційного розвитку в Україні діє ціла мережа наукових організацій різних типів, діяльність яких направлена на забезпечення належного науково-технічного рівня практично всіх сфер національної економіки. Кількість організацій, які проводять наукові та науково-технічні роботи у секторі економіки, крім заводського, зростає. Але через відсутність вільних грошових коштів у наукових організаціях погіршується матеріально-технічна база, морально старіє наукове устаткування й обладнання. В організаціях, підприємствах та установах, які виконують дослідження й розробки, скорочується чисельність фахівців, зайнятих науковою і науково-технічною роботою.

Аналіз останніх досліджень. Законами України “Про інноваційну діяльність в Україні” від 16 січня 2003 року № 433-IV та іншими визначено правові, економічні та організаційні засади формування та реалізації пріоритетних напрямків інноваційної діяльності в Україні [1].

Кількість нормативних актів з правового забезпечення інноваційної діяльності України є більш-менш достатньою, але вони не підкріплені фінансами, методиками та інформацією. У розроблених нормативних актах не простежується системного підходу.

Слід зауважити, що законодавчі акти, пов’язані з нормативно-правовим регулюванням інноваційної діяльності, не узгоджені між собою і визначають загальні, найбільш принципові положення,

проте не регламентують інноваційну діяльність як логічний і послідовний інноваційний процес, який спрямовано на прискорення економічного розвитку України.

Більшість вчених-економістів, в тому числі Корецький М.Х., Дацій О.І. та інші вказують на недосконалість нормативно-правової бази щодо інноваційної політики, яку проводить уряд України, приймаючи відповідні закони.

Результати досліджень. У Законі України “Про оподаткування прибутку підприємств” у редакції від 22 травня 1997 року вже діяла норма, згідно з якою прибуток, одержаний від продажу інноваційного продукту, оподатковується за ставкою 15% (тобто 50% діючої ставки 30%). У новому Законі відредаговано це положення стосовно цільового використання пільгових 50% податку на прибуток, що залишилися. Позитивним є розширення пільги щодо застосування не тільки до прибутку, одержаного від продажу інноваційного продукту, але й до інших видів прибутку, одержаного від виконання інноваційного проекту.

Крім того, інноваційним підприємствам дозволяється прискорена амортизація основних фондів і встановлюється щорічна двадцятивідсоткова норма прискореної амортизації основних фондів групи 3. При цьому амортизація основних фондів групи 3 проводиться до досягнення балансовою вартістю групи нульового значення.

Проте згідно зі змінами до Закону України в редакції від 22 травня 1997 року № 283/97-ВР “Про оподаткування прибутку підприємств” № 349-ІУ від 24 грудня 2002 року основні фонди підлягають розподілу на 4 групи. При цьому до 3 групи включають інші основні фонди, що не входять до груп 1, 2, 4. Якщо взяти до уваги, що до цих груп включено будівлі, споруди, автомобільний транспорт, офісне обладнання, ЕОМ та інші основні засоби, то практично не залишається основних фондів, до яких слід застосовувати прискорену амортизацію у розмірі 20%. А розрахунок амортизаційних відрахувань за балансовою (залишковою) вартістю основних фондів згідно із Законом про прибуток взагалі зводить нанівець суть прискореної амортизації. При застосуванні такої формули балансова вартість групи не досягне нуля за

умови, якщо вибуття основних фондів не відбудеться.

Визначено також, що інноваційні підприємства сплачують земельний податок за ставкою 50% діючої ставки оподаткування.

Згідно з чинним законодавством, статус інноваційних підприємств мають інноваційні центри, технопарки, технополіси, інноваційні бізнес-інкубатори тощо. Це підприємство (об'єднання підприємств), що розробляє, виробляє і реалізує інноваційні продукти і (або) продукцію чи послуги, обсяг яких у грошовому вимірі перевищує 70% його загального обсягу продукції і (або) послуг. Такі обмеження взагалі не сприяють розвитку інноваційної діяльності в АПК. Зокрема, створення запропонованих нами агро-технополісів мають багато перешкод не тільки в своїй реєстрації, а й в організації на окремій території.

Митне регулювання інноваційної діяльності взагалі може не торкатися агропромислового виробництва. Досить проблематичним буде віднесення до необхідних ресурсів тих, що потрібні для виконання пріоритетного інноваційного проекту, яким передбачається випуск інноваційного продукту, до якого буде прийнята постановою Кабінету Міністрів України про його особливу важливість.

Значну увагу слід приділяти ролі інвестицій в інноваційному процесі. У 1992 році в Україні для фінансування інноваційної діяльності було створено на бюджетній основі Державний інноваційний фонд. З метою активізації інноваційної діяльності постановою Кабінету Міністрів України цю організацію у 2000 року було реорганізовано Українську державну інноваційну компанію [8].

Головна мета цієї реорганізації — активізація інноваційної діяльності в Україні. При цьому кошти компанії складаються як з бюджетних асигнувань, так і з коштів, що надходять за рахунок господарської діяльності. Однак, нині зібрані цією компанією кошти дуже незначні — 60 млн. грн., що дозволяє упроводити тільки 7-8 інноваційних проектів середнього масштабу [9].

Фінансування з бюджету проводиться у випадку, коли приватний капітал не може бути залучений через різноманітні фактори, до яких можна віднести неприбутковість, значний термін окупності інвестицій, велике соціальне значення забезпечення зайнятості на-

селення і створення нових робочих місць тощо. Інші напрями інноваційної діяльності можуть фінансуватися за рахунок господарської діяльності.

Висновки. В умовах реформування відносин власності та господарювання на селі перехід на інноваційну модель розвитку означає насамперед пошук нових фінансових джерел для активізації інноваційної діяльності. Для цього необхідно прийняти відповідні правові та економічні закони, встановити пільги, створити умови для залучення приватного капіталу, розвитку венчурного підприємництва.

ЛІТЕРАТУРА

1. Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 13. – С. 93.
2. Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 12. – С. 165.
3. Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 25. – С. 195.
4. Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 36. – С. 266.
5. Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 9. – С. 56.
6. Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 40. – С. 363.
7. Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 37. – С. 336.
8. Постанова Кабінету Міністрів України “Питання Української державної інноваційної компанії” від 15 червня 2000 року № 979. – Офіційний вісник України. – 2000. – № 25. – С. 1048.
9. Рожан А. Бизнес-инкубаторы технопарки или что-то еще? Зеркало недели. – 2002. – 14 дек. – С. 14.
10. Корецький М.Х., Дацій О.І. Державне регулювання інноваційної діяльності в АПК // Економіка АПК. – 2004. – № 4. – С. 14-18.

УДК 339.439

АНАЛІЗ І ОЦІНКА ФАКТОРІВ ЕФЕКТИВНОСТІ ОЛІЙНОГО ВИРОБНИЦТВА В РИНКОВИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Н.В.Каткова, старший викладач

Національний університет кораблебудування ім. адм. Макарова

Проранжовано і проаналізовано за допомогою методів експертних оцінок і кореляційно-регресійного аналізу фактори, які визначають ефективність олійного виробництва. Запропоновано модель, яка дозволяє визначити комплексний